

Казвам се Ваня. Приятелите ме познават така, в бизнес общността съм Ваня Ананиева. Мисията в живота ми е да правя хората щастливи. Знам, че звучи клиширано, но наистина го чувствам. Прекрасно е, когато караш хората да се усмихват. Особено онези, които са най-намръщени и сърдити на живота.

Майка съм на две прекрасни деца, на 13 и 18 години. Освен тях, имам и едно голямо дете, което се роди преди повече от 22 години. Основател и родител съм на езикови училища “Интелект”, които се родиха в малка стая на осмия етаж в кв. Дружба, София. Девет години по-късно създадох, заедно със съпруга ми, агенция за преводи и легализации. Седем години по-късно, създадохме и собствена ескейп стая. Относно образованието ми – завърших МИО, английска филология и комуникационен и бранд мениджмънт, а в момента уча четвърто висше – графичен дизайн.

Кои бяха най-хубавите моменти или периоди в твоя живот досега?

Най-хубавите моменти са споделените. До настоящия момент, най-истинските ми моменти са раждането на двете ми деца, създаването на „Интелект“ като екип и смисъл; създаването на “Предай Нататък” - фондация, която заедно с Георги Малчев от дигитална агенция „Експлора“ управляваме вече шест години; състезанията по чужди езици, които организирахме – защото там срещаме Бъдещето на България; конференциите за учители, които заедно с Жюстин Томс организирахме – защото в тези събития ние сме очи в очи с хората, създаващи децата ни. Хората, които дават част от себе си, за да могат най-милите ни да станат добри и отговорни възрастни.

Най-хубавите моменти не са само бизнес – във всяка една такава ситуация, имаме възможност да се срещнем с хора. Моята мисия в живота е да срещам хора и да имам реалния шанс да им помагам – по един или друг начин.

А кое е най-трудното нещо, което си преживявала?

Най-трудни са разделите. С хора, които си обичал и си влагал душа и сърце в тях. Някои раздели са безвъзвратни – такава е раздялата ми с татко. Преди две години, една априлска вечер, просто падна и не се надигна повече. Внезапната смърт, внезапната липса е нещото, което се преживява най-трудно. Дори, в прозореца на времето, осъзнаваш, че това е нещо, което никога, никога не си тръгва от теб. Научаваш се някак си да живееш с него, научаваш се да благодариш, че си го имал в живота си, че си имал шанс да говориш, споделяш, обичаш. Един ден, мой познат ми каза – приеми го за временна раздяла. Мисля, че това много ме успокои и ме накара да погледна по друг начин. Разделите са такива,

каквито им позволиш да бъдат в твоя собствен свят. Моите раздели избрах да бъдат временни. Защото някъде там – ние отново ще бъдем заедно. Знам го.

В какво вярваш?

Вярвам в доброто. И в това, че всеки може да предаде доброто нататък. Вярвам, че всеки човек е добър. Всеки човек се ражда добър, просто обстоятелствата и средата го променят. Битките с егото променят хората. Вярвам, че човек трябва да е емпатичен към останалите, никога не знаем какви битки водят хората около нас. Затова е по-правилно да ги обичаме и да им оказваме подкрепа.

Вярваш ли в хората?

О, ако не вярвах в хората, нямаше да правя нито едно от нещата, с които се занимавам в момента. По-вярно ще е да кажа, че вярвам в Човеците. Хора много. Нека има повече Човеци.

А в себе си?

Преди години сякаш не толкова. Към момента, обаче, вярвам в себе си. Знам къде съм, осъзнавам и Пътя. Знам какво трябва да направя и се старая да го направя. Опитвам се да боря демоните си, старая се да давам там, където е нужно. Понякога и повече.

За какво мечтаеш? На какво се надяваш?

Мечтая за щастливи хора. За хора, които да бъдат добри с другите, добри със себе си. За повече направени добрини. За повече ръце, които да дават. За повече “С теб съм!”. За повече “Ние” вместо “Аз”.

Има ли нещо важно, за което не ти достига времето?

Времето никога не стига. В живота ми не искам да има “Ако”. Старая се никога да нямам тази дума в изборите си. Затова и правя нещата тук и сега. Искам да се видя с някого – обаждам му се. Искам да пътувам – купувам билет. Искам да създам нов бизнес – правя го. Вярвам, че изборите на сърцето са правилните. И не съжалявам за нито едно свое решение. Без “ако”. Или го правя, или не.

Важна ли е прошката в твоя живот?

Има хора, които не осъзнават каква е силата на прошката. Мъчно ми е за тях. Дори моя близка приятелка, която имаше огромна нужда да даде прошка, но не го направи навреме, с човек в живота си. Господи, колко

много тежи това в живота ти. Да не дадеш прошка, да оставиш целия този товар в главата си, в сърцето си... Хора, прощавайте! Давайте прошка, така е леко, така е хубаво, така е смислено. Ако всеки от нас успее да осъзнае каква е силата на прошката, ще бъдем едно много по-силно и здраво общество.

Повече в миналото, в настоящето или в бъдещето живееш сега?

Винаги Сега. С поглед към бъдещето и с носталгия към миналото. Но винаги Сега.

Има ли място и пътуване, на които държиш най-много?

Мястото е Сърцето. Пътуването – към себе си.

Какво е Животът за теб сега? Опиши го с три думи...

Любов. Благодарност. Уважение.

Кои са най-красивите гледки на света за теб?

Най-красивите гледки са утро над морска шир, с аромат на току-що сварено кафе. Мирис на вълни. Погалане от слънце. Блясък в очите на децата ми.

Къде се чувстваш най-добре, като „у дома“?

Има едно малко кътче в България, малко селце, сгушено в полите на Странджа, с река, безбожно красива и морски бряг, бленуван от Твореца. За огромна моя радост от няколко години имаме къща в Синеморец – Любимото Синьо. Това е моето най-истинско “у дома”, мястото на което, влизайки през прага, си казвам: “прибрах се”...

Какво ти дава сили да продължаваш напред в трудни моменти?

Вярата в доброто, силно вярвам в сентенцията ‘И това ще мине’. Винаги ще има утре, винаги ще има по-добро от това, което е в момента, което се е случило и което си си представял, че ще бъде. Трудностите са само, за да ни дават тласък и да ставаме по-добри чрез тях.

Кои хора са ти оказвали най-голяма подкрепа и влияние?

Най-голямата подкрепа, разбира се, е от родителите ми. От тяхната саможертва до всяко тяхно “Да!” на мечтите ми. Семейството, децата, съпругът – всички те са най-силната подкрепа, която имам и за която съм мечтала. Приятелите и екипът на „Интелект“ са другата моя опора, те са онази невидима сила, която ме следва и поддържа вятъра в крилете. Когато падам, знам, че има кой да ме вдигне. И кой да ме обича, когато съвсем не ставам за обичане.

Искаш ли да промениш нещо у себе си?

Едва ли. Научих се да се харесвам и с бялото, и с черното в душата ми. Колкото и пъти да съм била лъгана, толкова пъти е имало защо да е така. Така че и с предателствата се научих да се справям.

А това е, което най-много променя човека – свят, който не познава в сърцето си. Моментът, в който осъзнаеш, че само от теб зависи да си създадеш реалност, каквато желаш, е този, който те прави свободен.

Намерила ли си призванието си?

О, да. Точно преди 23 години. Цял живот живея и работя в мисията на Интелект-а. Това е нещото, което винаги, винаги съм мечтала да правя и именно поради тази причина „Интелект“ е успешен. „Интелект“ е моята сбъдната мечта, отгледана с много любов. Както и при децата, така и при мечтите, когато ги отглеждаш с любов – те растат здрави, усмихнати и успешни.

Вярваш ли в Живота след Смъртта?

Вярвам, че има свят отвъд нашия. Вярвам, че има сили, които ни пазят, напътстват, обичат. Вярвам в трансформацията на енергиите, в неизчезващия смисъл. В Живота, въпреки всичко.

А какво те кара да се чувстваш жива?

Изпълнено обещание, оказана помощ, игра с децата, игра с хора, смях на чаша вино с любим приятел, нарисувана картина, въздействащ филм, Ерос Рамацоти, студена морска вода след горещ пясък, “чакам те”, “кога ще се върнеш”, “само да видя как си”...

Какво е за теб самотата?

Време за себе си. Вглъбение. Носталгия. Малко тъга и много рефлексия.

Какво ти дава представа за вечност?

Това, което оставяме след себе си. Децата ми – техните успехи и терзания, децата ми са най-отрезвяващата и същинска представа за вечността. Когато оставиш част от себе си и знаеш, че тя се мултиплицира в много различни нива и плоскости, когато си създал смисъл – когато си създал Човек – това е най-възнаграждащото чувство за човешкото създание. Сякаш оставяш следа в ДНК-то на планетата.

Какви чувства изпитваш най-често?

Благодарност и обич. Понякога нервност – от невъзможността да направя всичко, което имам да свърша, раздразнение – когато губя времето си с несъществени занимания, само и само да накарам някого да се почувства по-добре. Всъщност, в течение на годините установих, че да правиш компромиси със себе си, далеч не е най-доброто за света около теб. Не е така с даването. Вярвам, че колкото повече даваме, толкова повече имаме. Това е, което се старая да правя за хората около себе си. Дано да се справям добре...

Какво е щастието за теб? Опиши ми един свършен ден...

Събудих се от песента на птиците. Толкова красиво пееха тази сутрин, че ме беше страх дори да се поместя в леглото си, за да не разваля магията. Само тук, в тази най-южна точка в България, можеш да чуеш тези птички. Станах и направих чаша късо кафе в малка цветна чашка, която побираше точно толкова от любимата течност. Отворих вратата към верандата и вдишах дълбоко от аромата на непокорното синьо море. Капки роса стоят омагьосани върху листата на смирена смокиня, лаврово дърво развява приветливи листенца, а жасминът шеметно пръска аромат над кипарисите, които пазят като стожери малката бяла къщурка в Любимото Синьо. По-късно през деня щеше да напече знойно слънце, което само сянката на стария орех можеше да възпре. Магически преминаваше денят. Очакваше вълшебната вечер, която преминаваше в глъч и смях на любими хора. А когато се спусне нощта, само лунната пътека ще напомни, че сме тук и сме истински. И че винаги има път. Към мечтите. И към себе си.

Какво може да те разплаче?

Всичко, което докосва сърцето. Ранено животно, човек в дом за възрастни, история за доброто, разказ за смисъла, създаден нов проект.

Ако си представил живота си като пъзел, доколко е подреден той? Липсват ли още парчета, за да е цял и завършен?

В моя пъзел винаги има парченца, които сменят местата си. Голямата картина е ясна, но в картината на пъзела ми има много нюанси. Знаете как в самото начало събираме накуп подобните парченца – при мен голяма част от частите на пъзела имат много сходност в подредбата и цветовете. Винаги след черно има бяло. А цветовете на емоциите го правят причудлив и непокорен. Парченцата винаги са там. Макар и да смятаме, че имаме липсващи такива.

Какво цениш най-много в живота си? За какво чувстваш най-голяма благодарност?

Благодаря за хората, които имам и съм имала в живота си. Благодарна съм за уроците и за възможностите. За върховете и паданията. За обичта.

За минутите и годините.

За това, че съм една от онези, които споделят.

Това интервю е публикувано за първи път в блога „Един от нас споделя“ - http://www.oneofusshares.com/2022/11/blog-post_17.html - на 17.11.2022